

15. Apr. 1842

FAKTA

Dato:

15. Apr. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 14-15

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 59-60; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 64

TRANSSKRIFTION

15 April.

Naar jeg seer paa Constantin Hansens deilige smaae [overstreget: Arbejder] Landskaber¹ paa Udstillingen, da føler jeg, hvad jeg trænger til; gid jeg kunde faae noget af hans Fordringsfrihed og Naivitet i mine Stykker. Han fordunkler næsten ganske de øvrige Landskabsmalere paa denne Udstilling. Han er dog en Kunstner vi kunde være stolte af; men han er ikke i Vælten, hans Arbejder blive knap ændsede maaskee, og dog vil de have Værd, naar de Øvriges længst er forglemte. Somme Tider synes jeg, at Kunsten maatte kunne være mig nok; jeg kan være saa glad, naar jeg seer noget ret sundt og smukt af Maleri eller Billedhuggerarbeide, det virker saa velgjørende paa Sindet; men der kommer andre Tider, da jeg synes, at en ærlig Kunstner er ogsaa huslig Lykke værd; hvorfor skal han, der glæder saa Mange hensukke sine Dage og længes efter, hvad saa mange opnaae, og mange ikke skjønne noksom paa. Nei ogsaa jeg kan blive forelsket og skammer mig ikke derved; men jeg vil gjøre mig Umage for at aflægge slemme Feil; jeg vil see at blive bedre og dygtigere, saa vil Vor-Herre nok vide at tilskikke mig, hvad der er mig tjenligst; selv i den allermindste Sjæl en under- •15• fuld Verden boer,² siger Ingemann, og for Vor-Herre er Intet for smaat. Han seer vore lønligste Tanker og kjender vore skjulte Veie og hvad vi dølge for Menneskene. Kunde jeg saaledes rense mig fra Synd og kun hade Slethed og Last, da har jeg dog et større Maal at tragte efter end en Piges Hjerter. Men styrer ikke Gud selv vore Skridt, og gives der Mennesker i hvem Kjærlighed aldrig har yttret sig, det kan jeg ikke tro. Jeg vil stræbe at være pligtopfyldende og tro, saa faaer det gaae med Drømmene om Lykke og Glæde som det kan.

¹ Hofjægermester Carl Friedrich Balthasar Brun til Krogerup havde fra sin Italiensrejse i 1840-41 hjembragt seks landskaber malet af Constantin Hansen, hvilke indgik i anden ophængning af Kunstakademiets udstilling i 1842. (Emil Hannover: Maleren Constantin Hansen, København 1901, nr. 217, 218, 220, 221, 223 og 225).

² Citat fra Ingemanns "Den største Tankeflugt", der bl.a. optrådte i hans Folkedands-Viser og Blandede Digte fra 1842, som Lundbye ejede et eksemplar af. Lundbye citerer dele af samme passage i dagbogen 28. september og 19. oktober 1842.

15.

fuld Verden bær, siger Buzemann, og for Vor Hver er det for en maalt. Han
sæd om den længste Tænke og kjender sine skulde Vord og hvad en delge
for Menneskene. Minde sig saaledes rensse mig fra Synd og him hadt Sted
og Laet, da har jeg dog et stens Maal, at træde efter end en Bys Hjerte. Men
Styres ikke ind selv om Stenit, og girer de Mennesker: Mener Kjærlighed, at
Bog, har lyttet sig, det har jeg ikke. Og vil strøbe, at være blif og fyldende
og tro, saa farer det gaa med Dromme om Lykke og Glæde som det kan
18. April

Idag har jeg begynt det Mæle, jeg skal male for Kongens Onkel, frestet
lender. Gaaet over ved Vind og berg, ofte en tegning af Kongens; jeg
glæder mig til dette Arbejde, der kan behandles let og hurtigt, det vil bli-
ve en god Gælder for mig til mit eget store fra fædres pris.
Imorgen skal jeg følge hende paa Udgangen; i næste dag skal jeg
næsten for, lad hende sees, jeg skal da slæbe hende af Blædet, og
at han sig ikke; men jeg vil kun tænke paa hende, som et godt og
Væsen, for god for mig, der har skænket mig en kjov Erindring
med den Venlighed, hvormed han altid har behandlet mig. — Neer
jeg tænker paa, hvad der her trængt gjennem mit Hjerte. Denne Tid, og
jeg saa Casse, hvad jeg har skrevet, saa saarer det kun saerligt, men
skier kan jeg ikke, lad det om staa, det vil sig, hende de enkelte Ting
fastere til min Afkomme; og saa Blædet i aar, maal, tegn,
ferdigt sig. Dit Arbejde, og du skal glæmme hende og Alt, hvad du
kan ønske — men jeg kan, nei! saarigt er mig (Maleriet ikke). Lad
Tiden gaa, den vil klare ogsaa mine Smaasager, naar den kun ikke
spiltes med Gubleries; det langste Mennesker er sig kun kort,
naar vi end Ender sine tilbage. Skal jeg ikke kjendt mange, det
hard og Mennesker, lad mig nøde Gæst af dem, jeg vil snart træffe
dem, det vil det Livet med mig, naar jeg mere moden, kan bli-
hende om en Maaned. Men Leiligheden her man heller ikke lade
gaa forbi; det er jeg altid, og jeg kan tænke mig mit hele Liv
spillet, blot fordi jeg ikke har Mad og Kraft til, at benytte det hel-
lige. Derved, jeg kommer altid det tilhæng: at jeg er en svag Styre-
plan, saavel for mig selv som i min Opførelse blandt Andre.